

Het Paradijs

Het Paradijs
Wilfried Cooman

Van dezelfde auteur,

De reeks, Prinses Sabrina

- Waarom de kraai krast.
- De bultenaar.
- Baliem.

Auteur: Wilfried Cooman

Fotografie: Evie Cooman

Coverontwerp: Chinouk Van Den Vreken

Tekstcorrectie: Nele Vanderheiden, Dirk Coghe, Roos Goethals.

ISBN: 9789403845432

Wettelijk depot: D/2025/Wilfried Cooman, ©2025

<Wilfried Cooman>

Uitgegeven via Bookmundo

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Op een mooie, maar frisse zaterdagmiddag in februari maakte de familie De Clercq een lange, ontspannen wandeling langs de kade van Oostende. De zeelucht was verkwikkend, maar de wind liet hen af en toe de randen van hun sjaals dichtertrekken. Het rustige geluid van de golven die tegen de kademuren sloegen, vulde de lucht terwijl ze langs de verschillende zitbanken slenterden. Tijdens een korte pauze in een gezellige tearoom met grote ramen die uitkeken op de wijde waterplas, genoten ze van geurige pannenkoeken en dampende warme dranken. De geur van versgebakken deeg mengde zich met de geur van koffie en specerijen. Terwijl ze zich ontspanden, ontstond een gesprek over een mogelijke vakantiejob voor Esmée.

Esmée had vorig jaar tijdens haar vakantie gewerkt in een non-fooddiscountwinkelketen. Het was een simpel baantje, maar ze had het naar haar zin gehad en haar inzet werd zo gewaardeerd dat ze zelfs werd uitgenodigd om terug te komen. Toch voelde Esmée dat ze iets anders wilde. Ze droomde van een werkplek waar ze actief bezig

kon zijn en in contact kwam met mensen. De levendigheid van de horeca sprak haar aan.

Terwijl ze de laatste slok van hun koffie namen en hun stappen voortzetten richting huis, kwamen ze toevallig langs een restaurant aan de Groentemarkt. Een bord hing aan de gevel, de letters duidelijk zichtbaar in de zachte middagzon: "Jobstudent gezocht voor juli en augustus." De gedachte bleef door Esmée's hoofd spelen, als een klein vlammetje dat steeds groter werd. Ze vroeg haar ouders of ze zich de volgende dag mocht voorstellen. Die twijfelden, vooral vanwege de late en lange werktijden. Maar na het ontbijt op zondag voelde Esmée zich vastberaden en probeerde ze hen opnieuw te overtuigen: "De uren vallen vast mee en ze mogen me toch niet meer laten werken dan wettelijk is toegestaan." Haar ouders gaven, na wat nadenken, hun toestemmingen en halverwege de voormiddag ging Esmée op weg naar haar eerste sollicitatie.

Met zorg had ze zich aangekleed, haar kleding zorgvuldig gekozen en een paar keer voor de spiegel geoefend. In het restaurant werd ze vriendelijk begroet door een serveerster die haar naar Christine, de zaakvoerster, leidde. Het was een middelgroot, knus restaurant met een warme uitstraling. De geur van versgebakken pannenkoeken en koffie die de lucht vulden. "Wat kan ik voor je doen?" vroeg Christine met

een glimlach, haar stem was warm en uitnodigend. Esmée stelde zich voor: “Mijn naam is Esmée De Clercq en ik zag het bord buiten met ‘Jobstudent gezocht’.”

Christine nodigde haar uit om plaats te nemen aan een houten tafel, versierd met een mooi bloemetje in een vaasje. Het gesprek begon luchtig en Esmée voelde zich al snel op haar gemak. Ze vertelde over haar studie Techniek-Wetenschappen aan het VTI in Oostende, over haar ambitie om geneeskunde te studeren en over haar passie voor het helpen van anderen. Ze sprak rustig met een zelfverzekerde glimlach. Christine knikte goedkeurend en bood haar een drankje aan. Esmée koos voor een glas plat water, haar handen rustend op het houten tafelblad, terwijl het gesprek verderging.

Na een fijn gesprek stelde Christine haar voor aan het personeel, een gezellige groep die duidelijk goed met elkaar samenwerkte. Paul, de echtgenoot van Christine, vroeg uiteindelijk: “Zou je tijdens de paasvakantie kunnen werken? Het is dan wat rustiger, zodat je alvast wat kunt oefenen.” Esmée reageerde enthousiast, haar ogen glinsterend van opwinding: “Natuurlijk, meneer!” Met een glimlach en de nodige formaliteiten geregeld, verliet Esmée het restaurant die dag met een opgetogen gevoel. Thuis, toen ze haar ouders het goede nieuws vertelde, kon haar vader zijn emoties niet verbergen: een traan rolde over zijn wang.

De dagen tot de paasvakantie vlogen voorbij, gevuld met schoolwerk en voorbereidingen voor haar nieuwe avontuur. Esmée had geen hechte vriendinnen op school, maar ze stond wel bekend als iemand die altijd klaarstond om anderen te helpen, of het nu ging om liefdesverdriet, persoonlijke problemen of gezondheidsvragen. Ze gaf vaak het advies om professionele hulp te zoeken, bijvoorbeeld bij een vertrouwenspersoon of het Jongeren Advies Centrum. In haar vrije tijd zocht Esmée rust op een bankje op de speelplaats, waar ze vaak een boek las. En als anderen haar voorbeeld volgden, was er altijd wel een werkstuk voor Nederlands in de maak.

Op haar eerste werkdag in het restaurant kreeg Esmée de taak om tafels af te ruimen. Het gebruik van een dienblad was even wennen, maar na een korte uitleg van het personeel had ze het snel onder de knie. Ze was onder de indruk van de efficiëntie waarmee het personeel als een geoliede machine samenwerkte. De keuken was een warme, gezellige ruimte, het geluid van messen die op snijplanken tikten en de geur van heerlijke gerechten vulden de lucht. Esmée stelde vragen en leerde vlot, waardoor ze al snel een onmiskenbare hulp werd. Aan het einde van de dag kreeg ze lovende woorden van Christine en Paul, die tevreden glimlachten over haar inzet.

Op haar tweede werkdag gebeurde er iets onverwachts: Floortje, een van de vaste medewerkers, had zich ziek gemeld. Christine en Paul besloten Esmée achter de bar in te schakelen, onder toezicht van Paul. Het was een drukke, levendige dag, maar tot ieders verbazing leerde Esmée razendsnel. Halverwege de dag kende ze al de juiste glazen en wist ze precies waar de dranken stonden. Paul was onder de indruk en grapte dat hij nooit eerder zo'n getalenteerde student had ontmoet. Zowel hij als Christine waren het erover eens: Esmée was een buitengewone aanwinst voor het restaurant.

Na de paasvakantie keerde Esmée terug naar school, waar de laatste weken tot haar diploma in een roes voorbijvlogen, afgesloten met een onvergetelijke schoolreis.

2

Elke dag, behalve tijdens het weekend, wandelden Hans en zijn vrouw Twan samen ongeveer tweeënhalve kilometer om te ontbijten. Stipt om half acht vertrokken ze; hun routine was zo vast dat je er de klok op gelijk kon zetten. De ochtend hing nog vol met de zachte frisheid van de nacht en een lichte nevel zweefde boven de vochtige stoeptegels. De geur van natte aarde en vers gemaaid gras mengde zich met de eerste dampen uit bakkerijen die hun deuren openen. Vogels kwetterden in de bomen langs de route, terwijl het geroezemoes van een ontwakende stad langzaam aanzwol. De temperatuur steeg al naar 22 graden en in de verte gloorde een zon die beloofde de straten later op de dag te laten zinderen van de hitte. Gisterenavond voorspelde de weervrouw een bijzonder warme dag, mogelijk de warmste van juni.

Rond acht uur kwamen ze aan bij restaurant Nieuw Stene, een charmante brasserie met een terras dat grenst aan een klein, schilderachtig pleintje. De gevel was versierd met klimplanten die in de ochtendzon een speels schaduwspel wierpen op de witte luifels. De houten stoelen en tafels, zorgvuldig geschikt onder de parasols, wachtten op de eerste gasten. Binnen hing de geur van versgemalen koffie en gebakken brood. De warme tinten

van de inrichting, warme verlichting en zorgvuldig uitgekozen decoraties, zorgden voor een huiselijke sfeer waarin iedereen zich direct welkom voelde.

Twan zette haar fiets met een geroutineerde handeling op slot. Straks moest ze nog boodschappen doen, maar eerst was het tijd voor hun favoriete ontbijt. Zoë en Giovanni, de uitbaters, begroetten Hans en Twan met hun gebruikelijke hartelijkheid. De deur stond al open, zodat Hans gemakkelijk met zijn rolstoel naar binnen kon.

Voor Zoë waren Hans en Twan ideale klanten: ze bestelden meestal hetzelfde. Het Ontbijt Nieuw Stene werd geserveerd en telkens keken ze alsof het hun eerste keer was. Het broodmandje bevatte zes zorgvuldig geselecteerde broodjes, waarvan de geur de hele tafel vulde. Roerei, ham, kaas, boter, choco, confituur en Luikse siroop werden met precisie gerangschikt op een rustiek houten dienblad. De yoghurt en het verse fruit, zorgvuldig geschikt in een glazen coupe, voegden een vleugje frisheid toe aan het feestmaal. Zoë presenteerde alles met zorg, alsof het een banket was. Giovanni bracht een dampend kannetje koffie voor Hans en een elegant theekannetje voor Twan, waarvan de geur van kruiden en citrusvruchten zich vermengden met de warme ambiance van het restaurant. Buiten klonken het zachte geluid van passerende fietsers en het vroege gebrom van auto's.

Kort na hun huwelijk besloten Hans en Twan naar Oostende te verhuizen. De stad, met haar oneindige zeezicht en levendige boulevard, werd al snel hun thuis. Hans maakte carrière bij de politie en werkte zich razendsnel op tot commissaris, terwijl Twan als verpleegster aan de slag ging in het ziekenhuis. Hun leven was dynamisch en gevuld met ambitie, tot een ingrijpende gebeurtenis alles veranderde. Tijdens een nachtelijke interventie kon Hans een kogel niet ontwijken, die hem in zijn nek raakte. Het gevolg was een dwarslaesie. De beschadiging van zijn ruggenmerg zorgde voor een blijvende verlamming.

De maanden die volgden, waren een beproeving: eerst de ziekenhuisopname, gevolgd door een revalidatieperiode van elf maanden. De kamer in het centrum was steriel en functioneel, maar Twan maakte er met foto's en bloemen een warme plek van. Iedere dag zat ze naast hem, moedigde hem aan en hielp hem de kleine, maar belangrijke vooruitgangen te waarderen. Na deze tijd mocht Hans eindelijk naar huis. Ze begonnen samen aan een nieuw hoofdstuk. Hun huis werd aangepast met brede deuropeningen, een liftje en een speciaal ingerichte werkruimte. Twan gaf haar baan op om voor haar man te zorgen, maar het leven kwam weer op gang, met nieuwe doelen en perspectieven.

Hoewel Oostende een van haar beste speurders verloor, bleef Hans een belangrijke rol spelen voor de politie. Collega's kwamen vaak langs voor advies en Hans hield het politiewerk nauwlettend in de gaten. Dankzij zijn expertise en ervaring werd hij aangesteld als 'directeur Operaties', een uitzonderlijke stap waarmee de nieuwe commissaris zijn talent erkende. Vanuit huis bleef Hans betrokken en hij had via zijn computer toegang tot politiedossiers. Op het politiekantoor werd alles aangepast zodat hij gemakkelijk kon deelnemen aan de verschillende vergaderingen en met de collega's kon bijpraten.

Nu, gezeten aan hun vaste tafel in Nieuw Stene, was het leven anders, maar niet minder waardevol. De ochtendzon scheen door de ramen en liet het kopje koffie van Hans glanzen als vloeibaar goud. Buiten trok de wereld langzaam op gang, maar binnen heerste een tijdloze rust, waarin vriendschap, routine en herinneringen samensmolten tot een kostbaar moment van samenzijn.

3

Op Trafalgar Square, Londen, was het een drukte van belang. Rode dubbeldekkers reden af en aan, toeristen maakten foto's van de indrukwekkende fontein die haar water gestaag uitspuwde terwijl grote zwermen duiven over het plein vlogen. De zon straalde tussen de wolken door, wat een warme gloed gaf aan de historische gebouwen rondom het plein. Overal hoorde je geluiden: het gezoem van de stad, het geroezemoes van mensen en het vrolijke gelach van kinderen.

Een groepje van zeven meisjes, leerlingen uit het laatste jaar Techniek-Wetenschappen, zaten op een pittoresk terras niet ver van Trafalgar Square. Het was hun laatste dag van een vijfdaagse schoolreis naar Londen en ze genoten zichtbaar van hun laatste uren in deze wereldstad. Ze dronken thee en frisdrank, lachten om herinneringen en kletsten over wat ze allemaal hadden meegemaakt. Hun gesprekken waren soms zo luidruchtig dat andere terrasgasten hen met een vermoeide blik aankeken. Toch leek het hen weinig te deren.

“Straks na de examens zal iedereen zijn eigen weg gaan,” merkt Marlies Degroote, de meest punctuele van de groep op. “Dit is misschien wel de laatste keer dat we zo

samen zijn.” Haar woorden brachten een moment van stilte, maar al snel barstten de meisjes in gelach uit bij het ophalen van grappige anekdotes over hun tijd met de leraren.

De rust werd verstoord wanneer een jongetje, niet ouder dan tien jaar, het terras naderde. Hij had een bruine papieren zak vast en leek volledig gefascineerd door de giechelende meisjes. Zó afgeleid zelfs, dat hij een afstapje over het hoofd zag en met een smak op de stoep landde. De zak scheurde en zijn boodschappen, eieren, een krop sla en een paar stukken fruit rolden alle kanten op. Vier van de zes eieren waren kapot en een auto reed nog over de gevallen kropsla. Het jongetje, met rood aangelopen wangen, zat beteuterd tussen de chaos.

De meisjes keken vluchtig op, maar ze waren zo verdiept in hun eigen gesprekken dat ze hem nauwelijks opmerkten. Alleen Esmée De Clercq, die vaak wat op de achtergrond bleef in de groep, stond op om hem te helpen. “Gaat het?” vroeg ze bezorgd, terwijl ze het jongetje overeind hielp en begon de boodschappen te verzamelen.

“De zak is gescheurd,” mompelde hij met trillende lippen. “En ik heb geen geld meer om nieuwe dingen te kopen.” Zijn ogen vulden zich met tranen. Esmée haalde een kleine, opvouwbare rugzak uit haar handtas en

toonde hem hoe groot deze wel was terwijl ze hem openvouwde. Het jongetje keek haar verbaasd aan terwijl ze de nog bruikbare boodschappen erin stopte.

“Wat is je naam?” vroeg Esmée zachtjes.

“Edward Formess”, antwoordde hij schuchter.

“Ik ben Esmée,” zei ze vriendelijk. “Blijf hier bij de zak. Ik koop snel wat nieuwe dingen voor je.”

Toen ze terugkwam met eieren en een verse kropsla, kon Edward zijn geluk niet op. “Ik breng je wel even naar huis,” stelde Esmée voor. “Het is vast niet ver.” Hij knikte en wees de weg naar een smalle straat net om de hoek.

Boven in de schemerige nok van een oud, versleten pand, waar ze bij slecht weer de regen horen tikken op het lekkende dak en de wind door de kieren voelbaar is, wonen Edward en zijn moeder in een kleine, benauwde studio. De kamer was verstikkend en vol met de sporen van een leven dat ooit groots had kunnen zijn, oude foto's vergeelden op een kastje, twee stoelen met versleten bekleding, een klok die al jaren stilstond op een vergeten uur. De vloerplanken kraakten onder elke stap en in de winter trok de kou door de kieren, waardoor Edward en zijn moeder vaak dicht tegen elkaar aan zaten onder een extra deken. Terwijl de wind door de straat giert, rammelde het enige raam in zijn kozijn. Ondanks de

soberheid van de ruimte, hing er een vage geur van jasmijnthee en oude boeken.

Elke avond, wanneer beneden in The King's Hollow het gelach en het klinken van pintglazen opsteeg als een echo van vreugde die zij niet kenden, keek Edward door het raam naar de wereld die zonder hem verderging. Zijn moeder, moe van een leven vol teleurstellingen, staarde in het flauwe daglicht, haar gedachten verloren in wat had kunnen zijn.

Buiten de deur van hun kamer fluisterde de geschiedenis van het pand van dronkaards die hun laatste muntstuk vergokten, van verloren liefdes, van beloftes die nooit werden ingelost. Hierboven, in de schaduw van de vrolijkheid beneden, woonde niet alleen Edward en zijn moeder, maar ook de herinnering aan hen die nooit hun geluk vonden.

En zo bleef het bestaan zich herhalen, nacht na nacht, boven The King's Hollow, een pub waar het leven doorging, maar waar sommigen slechts toeschouwers bleven in hun eigen verhaal.

Haar adem stokte toen Edward de deur van hun bescheiden onderkomen opende.

De kille, kale muren leken elk sprankje warmte op te slokken en het spaarzame meubilair, een verweerd groen

tafeltje, twee doorleefde rieten stoelen en een houten krat dat wankel dienstdeed als nachtkastje, straalden een schrijnende soberheid uit. In de schemer stond zijn moeder, een vrouw wiens gezicht verhalen droeg van zorgen en onverzettelijkheid. Haar vermoeide ogen schoten naar hen op en een mengeling van schrik en hoop flitste over haar gelaat.

“Wat is er gebeurd?” vraagt ze, terwijl ze haar poetsdoek neerlegt.

Edward vertelde wat er was gebeurd en de vrouw luisterde aandachtig. Ze was zichtbaar aangedaan nadat ze hoorde hoe Esmée hem had geholpen. “Het is soms lastig om rond te komen,” gaf ze toe. “Sinds mijn man is overleden, is het een strijd om alles draaiende te houden.”

Esmée voelde dat haar hart zwaarder werd, maar ook dat ze het juiste had gedaan. Ze besloot haar laatste contante geld twee briefjes van tien en een briefje van twintig pond aan de vrouw te geven. “Dit is voor u,” zei ze vastberaden.

De vrouw weigerde aanvankelijk, maar toen Esmée aandrong, naam ze het geld met tranen in haar ogen aan. “Dank je wel”, fluisterde ze.

Esmée keek op haar horloge en schrok. Ze had bijna drie kwartier in de studio doorgebracht en moest snel terug

naar het hotel. Ze nam afscheid met een warme knuffel en haastte zich naar haar groep.

In het hotel kreeg ze een standje van haar lerares, die ongerust was over haar afwezigheid. Esmée probeerde haar avontuur uit te leggen, maar de lerares liet haar nauwelijks uitspreken. "Pak je spullen in," zei ze kort. "De bus vertrekt over tien minuten."

Tijdens de terugreis naar België heerste er een serene stilte in de bus. De meisjes waren uitgeput en dommelden één voor één in. Esmée keek uit het raam naar de snelweglichten die aan haar voorbijflitsten. Haar gedachten dwaalden af naar Edward en zijn moeder. Ze wist dat ze niet alles kon oplossen, maar het kleine beetje dat ze deed, voelde goed.

Toen de ferry richting Duinkerke had aangemeerd, begon de groep langzaam te ontwaken. Esmée glimlachte. Haar reis naar Londen was onvergetelijk geweest niet alleen vanwege de bezienswaardigheden, maar ook vanwege de onverwachte kans om een verschil te maken in iemands leven.

4

De nacht was koud, met een temperatuur van slechts vijf graden, onverwacht fris voor eind juni. Nog maar enkele dagen eerder had een warme zuidelijke wind de stad getrakteerd op zomerse temperaturen. Maar een plotselinge noordelijke bries bracht een drastische omslag in het weer. Een miezerregen viel bijna onmerkbaar door de openingen van een ornament van twee bij twee, dat een van de meest opvallende grafstenen markeerde op de oude begraafplaats langs de Nieuwpoortsesteenweg in Oostende.

Frederick Goemaere, een dakloze man, had deze plek tot zijn slaapplaats gemaakt. Hier voelde hij zich veilig, omringd door de stilte en anonimiteit van de graven. Het ornament bood hem beschutting tegen regen en wind, terwijl de rust van het kerkhof ongewenste confrontaties op afstand hield. Voor Frederick was dit een zeldzaam toevluchtsoord in een leven vol onzekerheid. Behalve een rugzak had hij enkel een deken op de grond en een tweede om zich te bedekken.

Het kerkhof was hem vertrouwd. Dagelijks wandelde hij tussen de graven en vertelde bezoekers verhalen over de geschiedenis van de plek. Hoewel zijn verhalen vaak interessant leken, waren ze meestal een losse

aaneenschakeling van feiten en anekdotes. Toch wist Frederick indruk te maken, vooral door zijn oprechte passie. Hij betreurde echter diep de verwaarlozing van de begraafplaats. Als dakloze had hij al veel van de wereld gezien, naar eigen zeggen zelfs de helft ervan. Begraafplaatsen waren voor hem altijd veilige havens: rustige plekken waar hij zonder problemen kon slapen, vrij van de overlast van politie of andere zwervers. Maar hier, in Oostende, raakten de graven en monumenten steeds verder in verval. Onkruid bedekte de begraafplaats als een verstikkend tapijt en gebroken arduinen dekplaten gaven de plek een bijna macabere uitstraling. Frederick moest steeds vaker omgevallen stenen en dichte begroeiing ontwijken om een geschikte slaapplaats te vinden. Het verval versterkte de melancholie van de plek en benadrukte zijn toch al sombere bestaan.

Gelukkig waren er nog enkele graven die dankzij langdurige concessies goed werden onderhouden. Nieuwe bijzettingen waren echter zeldzaam. Ivan Vanloo, een grafmaker van de oude stempel, was een van de weinigen die nog regelmatig werkzaamheden uitvoerde op deze begraafplaats. Hij werd vaak ingeschakeld voor het herstellen van grafstenen of het bijwerken van data op bestaande monumenten. Ook opende en sloot hij grafkelders wanneer dat nodig was. Zijn job was echter een uitstervend beroep. Inmiddels 68 jaar oud, voelde hij

dat zijn krachten afnamen. Hoewel een groter bedrijf uit Oostende veel van zijn werk had overgenomen, bleef Ivan een vertrouwde verschijning op het kerkhof. Zijn bijnaam, "Vaane de grafdelver", weerspiegelde zijn toewijding. Met zijn lange, magere gestalte, scherpe gelaatstrekken en borstelige wenkbrauwen was hij een markante figuur. Ondanks zijn ruig uiterlijk stond hij bekend om zijn nauwkeurig werk, vooral bij het graveren van letters en cijfers. Bijna dagelijks reed hij met zijn kleine elektrische bestelwagen over de paden tussen de graven.

Op een frisse donderdagochtend trok Danny Kesteloot een blaadje van de scheurkalender. "Kijk, nog een jaar werken en dan ga ik met pensioen," zei hij met een mengeling van voldoening en opluchting. Zijn vrouw, die naast hem aan tafel zat, glimlachte. "Dan kun je eindelijk gaan vissen met Karel," antwoordde ze terwijl ze een kop koffie inschonk. Danny knikte en grinnikte. "Ja en fietsen met Hugo en Marcel. Misschien wordt het nog drukker dan nu!"

Terwijl ze verder ontbeten, dwaalden Danny's gedachten af naar het verleden. Het was al 18 jaar geleden dat Margaretha Vermussche spoorloos verdween. Margaretha, een knappe en ambitieuze twintiger, stond bekend om haar vrolijke karakter en betrokkenheid bij lokale evenementen. Haar plotselinge verdwijning

schokte de gemeenschap diep. Ondanks uitgebreide zoektochten, mediaberichten en intensief spuurwerk bleef elk spoor van haar afwezig. Haar echtgenoot, vaak onderwerp van onderzoek, kon geen duidelijkheid verschaffen, wat het mysterie alleen maar vergrootte. De zaak bleef onopgelost en hing als een schaduw over de stad.

Danny's werk als wijkagent was gevarieerd en soms intensief. Hij herinnerde zich een incident waarbij hij een verdwaalde oudere man aantrof. De man, die leed aan beginnende dementie, wist zijn eigen adres niet meer. Met een geruststellend gesprek wist Danny hem op zijn gemak te stellen en via een medisch armbandje contact op te nemen met familieleden. Voor Danny waren dit soort momenten waardevol. Tegenwoordig bestonden zijn taken vooral uit het bezoeken van nieuwe bewoners en het onderhouden van contact met buurtbewoners. Dagelijks fietste hij tientallen kilometers door zijn wijk, een manier om verbonden te blijven met de gemeenschap.

Sinds hij wijkagent was, waren de lange nachtdiensten verleden tijd. De ochtenden waren nu rustiger en gaven hem de kans om het ontbijt met zijn vrouw in alle rust te beleven, iets wat hij vroeger veel te vaak had moeten missen. Ze praatten over van alles en nog wat: de kleine plannen voor het weekend, het weer, en soms gewoon

over niets. Zoals altijd wisselden ze een kus uit, een klein ritueel dat hun dag altijd goed begon. Danny nam zijn tas van de kapstok, controleerde nog even of hij zijn agenda en notitieboekje bij zich had, en stapte vervolgens op zijn fiets. De zon brak net door de lichte ochtendmist en verwarmde zijn gezicht terwijl hij langs de stille straten van Mariakerke reed. Het geluid van zijn wielen op het asfalt en het zachte fluiten van vogels gaven een kalme, bijna meditatieve start. Binnen enkele minuten zag hij het politiekantoor opdoemen aan de horizon. Zijn dag kon beginnen, gevuld met kleine interventies, gesprekken met buurtbewoners en het gevoel dat hij echt iets kon betekenen voor zijn wijk.